

[Jørgen Jørgensen (Ullerup).]

altså tilbage til det, jeg sagde om Storm Petersen, og til det, som folk taler om med hensyn til statsbanerne.

Det er vistnok rigtigt, som den højtærede minister sagde, at det er ikke meningen, vi skal tage alle 14 baner på én gang; i øvrigt står det også i forslaget, og det er jo muligt, at der er visse strækninger — det ved den højtærede minister lige så vel som jeg — som af „nationale“ grunde, som der udtrykkeligt står, må opretholdes, og der kan være andre strækninger, som man af andre årsager er nødt til at opretholde, og derfor er det ikke givet, at de 14 baner, der er nævnt, er dem, der under alle forhold vil komme i søgelyset. Når vi får set på det hele, får de oplysninger, vi har bedt om, kan det være, at der er nogle, der er endnu mere modne til at komme i folketingets søgelys; det vil tiden vise. Jeg har sagt, at vi kan tage én — jeg ved ikke, om jeg har sagt 2 eller 3 ad gangen, det tør jeg ikke påstå; når ministeren sagde det, må det vel være sandt, da ministre altid taler sandt, forhåbentlig da — men det, jeg mener, er, at vi må tage nogle stykker ad gangen, også fordi — det er jo meningen med det — vi ikke er indstillet på at afskedige en hel masse mennesker, og hvis man undlader at ansætte nye, kan man, hvis man tager nogle stykker ad gangen, få placeret det personale, som bliver overflødigt, på de baner, der er, idet der jo hvert år foregår en ganske naturlig afgang.

Det er sagt nogle gange, at dengang man selv sad der, gjorde man ikke noget ved det. Det ærede medlem hr. Horn begyndte, det er klart, og det ærede medlem hr. Morten Larsen og det ærede medlem hr. J. M. Pedersen fulgte efter. Ikke mindst den sidste har en særlig, det hedder vist verve til at udtale sig, som han gjorde. I den korte periode, jeg sad som trafikminister — det var som sagt kun 17 måneder, så fandt den højtærede økonomiminister ud af, at vi måtte have en anden regering, og jeg var syg i de 3 af de 17 måneder, hvad der ikke er nogen undskyldning, så var der 14 tilbage — førte jeg visse samtaler med den daværende generaldirektør. Der blev ikke taget notater, og der var heller ikke tale om telefonopringninger — det har man jo i vore dage i anden forbindelse en vis

forfremmelse af at man har benyttet sig af. Det, generaldirektør Terkelsen og jeg talte om, var, hvorledes man skulle få lidt mere fart i foretagendet — jeg tror ikke, der er nogen diskussion om, at sådan var det.

Med hensyn til bemærkningerne om brugen af statistik er jeg for så vidt enig, for det er klart, at også privatbanestrækninger må med. Det gælder både privatbanerne og statsbanernes sidelinjer, at hver eneste forretningsmand af nogenlunde størrelsesorden, brændselshandlere, foderstofhandlere og mange andre med respekt for sig selv, har 1 eller 2 lastvognstog, som de fra byerne og fra deres lagre beforderer godset ud til kunderne med, medens det i gamle dage blev transporteret på jernbanen og hentet på stationen. Det er selve prisudviklingen, selve lønforholdene, der er blevet sådan, at det nu simpelt hen ikke lader sig gøre. For landbrugets vedkommende er forholdet det, at man simpelt hen ikke har mandskab til at gøre det på den måde, og dertil kommer, at det er blevet dyrere. DSBs godstransport ligger i hovedsagen på hovedruterne; dér har man de store godstog, og dem kører man igennem med og holder kun ved bystationerne. Man er holdt op med at sætte eller læsse vognene ved landstationerne. Der kan, som jeg sagde før, være ganske enkelte landstationer, hvor man anbringer noget af godset og kører det ud. Det er udviklingen. Derfor er der meget lidt godstrafik på sidelinjerne. På de 14 baner, vi fik stillet til disposition, viser det sig, hvis man tæller vognladningerne op, at det er meget, meget få, det drejer sig om på hver bane.

Det har været nævnt fra flere sider, navnlig det ærede medlem hr. Morten Larsen var inde på det, at vi skulle komme med en opstilling over, i hvilken rækkefølge disse baner skal nedlægges. Ja men det kan vi da ikke, ærede medlem, før vi har disse oplysninger om, hvordan rentabiliteten ligger på de forskellige linjer. Det ærede medlem siger, at når vi får rækkefølgen, skal det radikale venstre gå ind i en saglig, jeg tror oven i købet, han sagde velvillig forhandling om spørgsmålet; men det, vi vil, er et resultat. Vi skal igennem saglig forhandling folketingets partier imellem enes om, hvor man skal begynde, og hvilke